

kat paa samme Maade som Virksomheden som Fuldmægtig hos en Sagfører, Dommer eller Politimester skal kvalificere til at opnaa Beskikkelse som Medhjælper for en Statsadvokat eller til Anklager ved Underret, idet Ministeriet maa formene, at den førstnævnte Virksomhed i den her omhandlede Henseende fuldtud maa kunne sidestilles med de sidstnævnte, og idet man maa gaa ud fra, at det vil være af Betydning for Tilgangen til Stillingen som Fuldmægtig hos Statsadvokaterne, om der tillægges Stillingen denne Virkning.

Til § 12.

Allerede i forrige Rigsdagssamling fremkom der til Landstingets Udvalg angaaende det oftnævnte Retsplejelovforslag et Andragende fra „Foreningen af yngre Jurister“ om Ændring i Reglerne om den for at erholde Beskikkelse som Landsretssagfører foreskrevne Prøve (se Rigsdagstidende Tillæg B. Sp. 4213—14). Da der ikke kunde blive den til Overvejelse af dette Andragende fornødne Tid i forrige Rigsdagssamling tog Udvalget ikke Stilling til Andragendet, men udtalte i sin Betænkning Forventningen om, at Andragendet vilde blive optaget til Prøvelse ved en senere Revision af Retsplejelovene.

Andragendet skyldtes særlig Utilfredshed med Bestemmelsen i Retsplejelovens § 129, hvorved autoriserede Sagførerfuldmægtige udelukkes fra at møde til mundtlig Domsforhandling i Sager for Landsretterne og for Sø- og Handelsretten i Sager over 800 Kr. og derved hindres i at erhverve den til Prøveproceduren for Landsretten fornødne Øvelse. For at afhjælpe denne Mangel vilde Foreningen finde det hensigtsmæssigt, at der i Retsplejeloven tilvejebragtes Hjemmel for, at Fuldmægtige efter 2 Aars autoriseret Fuldmagt hos Overrets- eller Landsretssagfører fik Adgang til i det 3die Fuldmægtigaar at procedere til mundtlig Domsforhandling ved de nævnte Retter.

Endvidere vilde Foreningen finde det ønskeligt, at Prøveproceduren, der efter Loven skal udføres for en Landsret, tillades udført for Sø- og Handelsretten, hvilket vilde lette de prøveprocederendes Adgang til at skaffe sig de fornødne dertil egnede Retssager.

Andragendet har af Ministeriet været forelagt Retsplejeudvalget, som har fraaraadet, at Retsplejelovens Bestemmelser søges ændrede paa den i Andragendet foreslaaede Maade.

Justitsministeriet mener ikke at burde foreslaa en Ændring i den som det synes na-

turlige Bestemmelse om, at den Prøveprocedure, der kræves for at opnaa Beskikkelse som Landsretssagfører, bør udføres netop for en Landsret. Derimod nærer man ikke Betænkkelighed ved at foreslaa Andragendet imødekommet i den ovenfor først nævnte Henseende, idet man erkender Berettigelsen af de unge Juristers Ønske om en Lettelse af Adgangen til at skaffe sig tilstrækkelig Øvelse forinden Prøveproceduren, og idet man ikke formener, at denne Lettelse vil betyde en saadan Ulempe for Landsretterne, at den af den Grund bør nægtes. Man har dog — i Overensstemmelse med Andragendet — for ikke at gøre Bestemmelsen i Retsplejelovens § 123 om Prøveprocedure illusorisk, foreslaaet, at den Sagførerfuldmægtige af Justitsministeriet saaledes meddelte Tilladelse til at procedere for Landsret kun gælder for 2 Aar.

Endelig bemærkes, at naar det i Forslaget hedder, at det som Betingelse for at opnaa den omhandlede Tilladelse kræves, at vedkommende Fuldmægtig skal have deltaget i Behandlingen af Retssager, særlig ved Møde under mundtlig Forhandling i Domsager, tænkes herved paa Domsforhandling for Underret og for Sø- og Handelsretten i Sager under 800 Kr.

Til § 14.

I den af Landstinget som § 16 vedtagne Tilføjelse til Retsplejelovens § 153 er der efter Indstilling fra Politimesterforeningen og Retsplejeudvalget foretaget en Ændring, hvorefter ikke blot Politibetjente men ogsaa Sognefogder uden særlig Beskikkelse skal kunne iværksætte Forkyndelse i Straffesager.

Til §§ 18 og 20.

Efter Retsplejelovens Regler er Forholdet det, at en Sagsøger i mange Tilfælde vil tabe den Fordel, der tilsigtes givet ham ved Bestemmelserne om Undtagelsesværnet (§§ 240 og 242—245) derved, at Sagsøgte i Henhold til Lovens § 270 kun er pligtig at give Møde for Forligskommissionen i den Forligskreds, i hvilken han har Bopæl eller Ophold.

Det foreslaas derfor i § 20, at Sagsøgeren i Sager, der anlægges ved en anden Ret end den, i hvis Kreds Sagsøgte har Bopæl (Hjemting), i Stævningen skal kunne begære Mægling ved Retten. Man har ikke ment, at det bør gøres obligatorisk for Sagsøgeren i saadanne Tilfælde at benytte Rettens Mægling, men foreslaar det overladt til hans frie Valg at afgøre, om han, hvor Undtagelsesværnet benyttes, øn-